

Kikina

Jak už pěkných pár let, tak i letos se konalo polofinále juniorů, ze kterého 6 lidí postupuje na finále, které se bude konat v našem starém známém zapadákově, v Koutech nad Desnou. Součástí tohoto turnaje bylo i finále holek (což nám však mohlo být ukradené vzhledem k tomu, že náš klub skoro holky neprodukuje) a jakýsi podivný Open, kterého se zúčastnilo asi 15 lidí s elem 1600-. Tento turnaj jsme si s Pářou nemohli nechat ujít, především proto, že už jsme byli staří na šestnáctky, a jiný turnaj než tento jsme v podstatě nemohli hrát. Zeptal jsem se a přemlouval ještě pár lidí od nás, ale nic z toho nedopadlo (Kostík se musí učit na maturitu, Molki říkal, že neví, nevěděl však až moc dlouho a ostatní nějak nechtěli nebo mi nedali jasnou odpověď), takže naše výprava byla tentokrát pouze dvoučlenná, což jsem ještě při týdenní akci nezažil. Důležitým detailem bylo, že jsem byl bez dozoru (Páňa tam měl jako dozor svého trenéra), což byla pro mě také nová situace, nikoli však nepříjemná.

Kapitola 1: Jak se tam sakra dostaneme?

Prvním problémem se zdála být doprava, protože vesnice (přesněji řečeno městys) v Krušných horách, kde jsme měli hrát, se svojí dostupností dost podobala Koutům, takže jsme museli řešit, jak (jestli) se tam dostaneme. Nakonec jsme se dohodli na tom, že pojedeme vlakem do Klášterce nad Ohří a odtamtud nás odveze Vojtův trenér. Dohodnutí jsme byli, stačilo už jen nezaspat, nasednout do správného vlaku a dobře vystoupit. První, co mě překvapilo, byla cena lístků. 236 korun za lístek bylo trochu více, než jsem čekal. Aspoň jsme však ještě stihli nakoupit v Bille a má výstroj byla obohacena o jakousi sladkou tyčinku a litr a půl Magnesie. Naštěstí jsme stihli vlak, který dokonce jel správným směrem, a proto jsme se bez stresu mohli připravovat na pravděpodobného prvního soupeře. Bez stresu není úplně přesné označení, protože průvodčí nám řekl, že jsme se ocitli ve vagónu, kde mají přednost maminky s dětmi pod 10 let. V neděli ráno sice moc rodičů s dětmi vlakem nejedí, ale přece jenom jsme se nechtěli hnout z našich teplých místek a proto jsme byli celou cestu trochu v napětí. Nakonec jsme však zůstali sedět až do konce, za což jsem byl velmi vděčný. Poté, co jsme vystoupili, nás potkala další menší nepříjemnost. Pářův trenér, který nás měl vyzvednout, měl 20 minut zpoždění a já jsem se bál, že umrznu, protože se ukázalo, že jsem byl nedostatečně vybaven na krušnohorské počasí. Naštěstí čekárna na nádraží byla otevřená, takže mé obavy vzaly celkem rychle za své. Po 20 minutách pro nás opravdu přijel odvoz (děkujeme!) a už jsme se mohli psychicky připravovat na první kolo, protože to nás čekalo už za hodinu a půl. V autě jsme si krátili čas tím, že jsme si dělali srandu z Molkiho a jeho neobvyklé změny ely směrem dolů, bavili jsme se o tom, kteří lidé jsou osmnáctky a kteří dvacítky, také o tom, jaké je debilní tempo a řeč padla i na mé ambice. Ty byly typicky celkem prdelnické, mým cílem bylo neztratit více než 50 bodů do ely, v tom nejlepším případě jsem doufal, že zůstanu přibližně na nule.

Kapitola 2: Snad ten hotel nebude tak špatnej jako Fitfun...

Po dojetí do Kovářské (vesnice, kde se hrálo) jsme se šli zaprezentovat. Čekal jsem, že bude vše mnohem složitější, jenže ředitel turnaje byl v pohodě cápek a vše se vyřešilo během 3 minut. Obdrželi jsme pokoj ve třetím, nejvyšším možném patře, což nepotěšilo moje nohy, které byly v nepřiměřené zátěži, když jsem šel směrem nahoru. Naštěstí byl v hotelu ještě výtah, takže jsem ho využíval v případech, kdy jsem si na schody nevěřil. Pokoje byly však velmi milým překvapením, místa bylo dostatek, dokonce i televize, která vypadala nově a dokonce i fungovala (což se mi hodně dlouho nestalo), ale hlavně, postele byly ODDĚLENÉ, což ocenil i Páňa. Historie již totiž zažila mnoho

prožitých nocí s Vojtou v těchto postelích a rozhodně jsme nehodlali k nim přidat další. Trochu zklamáním byla však místní wifina. V propozicích hlásali, že připojení je ve všech prostorách hotelu. Pravda však byla jinde. Wifina byla jen v prostorách u schodiště, navíc v prvních dnech fungovala pouze ráno. Ale oproti Fitfunu (viz článek Harrachov od Páři) to byla velká změna k lepšímu.

Kapitola 3: Umřeme hladý?

Ještě jednou si dovolím porovnat Hotel Central a Hotel Fitfun. V Harrachově jsme nezdřídka dostávali jídlo, které se v lepším případě nedalo skoro jíst, v tom horším se k němu nedalo ani čuchnout. Jednou jsme dokonce s Želvim zjistili, že maso, které jsme dostali, je zkažené. Já jsem to bohužel zjistil až potom, co jsem půlku snědl. O 3 týdny později však bylo všechno jinak, jídlo mi chutnalo, navíc byl pestrý výběr, takže jsem si neměl na co stěžovat. Pára byl spokojený méně, ideálně připravené bezlepkové jídlo dle svých slov nedostával. Postupem času se však dle mého názoru jídlo i u bezlepků zlepšilo.

Kapitola 4: Počátek

Po jídle a krátké přípravě jsme mohli po rituálu, který jsme prováděli před každým kolem, zasednout k prvnímu kolu. Byli jsme nasazení vedle sebe, takže jsme mohli bedlivě sledovat naše partie. Já jsem chytnul bílé, za což jsem byl velmi spokojený, protože v prvním kole vždy potřebuju nutně vyhrát, protože to má velmi pozitivní vliv na moji psychiku. Pára ale měl černý, což okomentoval pár nadávkami, ale i přesto si (oprávněně) věřil. Našimi soupeři byly 2 1900, což není nic lehkého na začátek, ale pro nás to rozhodně neměla být překážka nepřekonatelná. Můj soupeř začal hodně přemýšlet už v zahájení a po 15 tazích už byl skoro na bonusu a já měl pořad počáteční hodinu a půl. Pak jsem ale začal hrát blbě a záhy jsem se dostal do špatné pozice. Nakonec jsem hlavně díky soupeřovu času pozici zvrátil a dotáhnul pozici do vítězného konce. Pára stál na začátku poměrně dobře, ale pak postupně pozici zhoršoval, až mohl prý dokonce stát na prohru (což jsem už neviděl). Nakonec udržel aspoň remízu, což je aspoň lepší než vejce. Již první noc však byla pěkně divoká. Jistá alkoparta (samozřejmě jsem nebyl její součástí) se po jedenácté večer již bez mé účasti doplázila dolů a dělala takový bordel, že dokonce padlo jedno podmíněčně vyloučení (gratulujeme!).

Kapitola 5: Pohoda

Další den se nesl ve znamení celkem snadných výher. Já jsem dostal 1600 a ve 20-ti tahové miniatuře jsem černými zvítězil celkem rychle. Pára to měl sice těžší, po boji získal 4 pěšce za figuru, což vypadalo podivně, ale nakonec si mohl ještě dovolit obětovat věž, protože pěšců bylo prostě moc. Nemohli jsme ale příliš slavit, protože nás čekalo první z dvou zrádných dvoukol.

Kapitola 6: Dvojkolo bez výhry

Ráno nás čekali velmi silní soupeři ze špičky nasazení, Pára se ale aspoň dostal na online, jak chtěl (prý tam chtěl kvůli hodinám, které ukazují i sekundy). Nakonec po několika hodinách nějak prohrál, prý kvůli času, moc víc jsem nepostřehnul, protože jsem se musel soustředit na svoji partii. Já jsem byl překvapen soupeřovým výběrem zahájení, které se jaksi nesetkalo s mou přípravou, ale získal jsem rovnou hru. Poté jsem ale začal hrát jak blbeček a soupeř dostal dobrou koncovku. Nakonec jsem obětoval figuru a myslel jsem si, jak už partii krásně doremizuju. Jenže soupeř obětoval figuru zpátky a mohl vyhrát, jenže neudělal ten poslední tah a pak už byla pozice remis. Sice to trvalo

dalších 40 tahů, protože soupeř už nemohl prohrát a hledal šance na výhru, ale nakonec jsem to se šílenými nervy udržel.

Ani ne hodinu po obědě jsme měli odehrát další kolo. Já jsem se ještě stihl dostatečně připravit, akorát jsem se bál, jestli nebudu moc unavený po náročném ranním kole. Ale věřil jsem, že i přes mojí vyhublou postavu budu schopný vydržet fyzicky další případně 5-ti hodinovou partii. Páťa nemohl být vůbec spokojený s losem, protože dostal druhého nasazeného, tudíž ještě silnějšího soupeře než minulé kolo. Já jsem sice rozehrával zahájení dobře (odmítl jsem remízu), ale nezahrál jsem klíčový tah a najednou jsem se ocitl pod útokem. Vycítil jsem však, že i přesto, že má soupeř výhodu, bude pořád náchylný k přijetí remízy, a tak jsem to zkusil. Tak jsme tedy podepsali partiáře a já byl s původem spokojen. Soupeř se ještě vymluvil na to, že byl unavený po předchozí partii, i když suverénně nejdelší partii jsem sehrál já. Páťa měl na šachovnici bílými nějakou španělku s výměnou na c6, ale nakonec se dostal pod útok a bohužel prohrál.

Suma sumárum, ze 4 partií jsme nevyhráli ani jednu. Ale zatímco já jsem mohl být spokojený, protože obě půlky byly se silnějšími soupeři, 2 vajíčka odsunula Vojtu do teritoria, kterým kralovali hráči okolo 1900.

Kapitola 7: Nonstop, já chci žít nonstop

Po náročném dvojkole jsem si chtěl někde odpočinout a tak mě nenapadlo nic lepšího, než zajít na místo, o kterém jsem slyšel od spoluúčastníků, kteří ho velmi chválili, do nonstopu. Po přípravě jsem se rozhodl s alkopartou zajít také. Velkou výhodou hlavně pro další dny bylo, že hospoda byla jen několik desítek metrů od hotelu. Tu noc jsem si také asi po sedmi letech zahrál kulečník a dokonce jsem zvládnul potopit několik koulí. Po několika hrách jsem se okolo půl jedné rozhodl jít na pokoj. Vše dopadlo bez jakýchkoli incidentů, jen mi celkem vadilo, že jsem byl celej zasmraděnej od cigaret.

Kapitola 8: Je čas začít mít nějaké ambice?

Ráno mě probudili řvoucí školáci, kteří šli do školy, která byla naproti hotelu. V duchu jsem vyplodil asi milion nadávek, ale poté jsem to nechal a po vysprchování a snídani jsem se připravil. Můj soupeř nebyl o moc silnější než já, takže jsem doufal v nějaký dobrý výsledek. Páťa hrál s Listrem, tam jsem si říkal, že ho Vojta nakonec nějak udolá.

Při partii vypadal soupeř hlavně ze začátku, že spadne hlavou do šachovnice, z důvodů, které radši nebudu publikovat. Každopádně jsem získal ze začátku pěšče. V tu chvíli však nastala nejtěžší část partie. Věděl jsem, že uplatňování materiální převahy je jeden z mých velkých problémů, ne-li největší. Tak jsem vynaložil všechny své síly a poučky, co jsem měl v hlavě a nakonec jsem dokázal vyhrát. Rybka mi poté ukázala, že jsem hrál partii velmi dobře, hlavně při uplatňování pěšce, proto jsem na tuto partii velmi hrdý a v mém pomyslném žebříčku nejpovedenějších partií ji řadím úplně nejvš.

Páťa však takové štěstí neměl. Hrál černými a bílý zahrál nepříjemnou variantu, se kterou si Vojta nedokázal poradit a dovršil velkou rošádu. Pořád se však dalo udělat 4 ze 4, což se málem povede. Nyní se však Páťa propadl na šachovnice, které oplývaly lidmi 1700. Já jsem už mohl pomalu spřádat plány, jak zůstat na předních příčkách a postoupit, ale zatím jsem si raději nic nepřipouštěl, abych nakonec nezůstal na čtyřech bodech. Navíc mě čekal souboj s tím úplně nejvýše nasazeným a druhé dvojkolo. Nechtěl jsem riskovat, takže jsem si zahrál blicky (a vyhrál stovku), a nonstop navštívil jen krátce.

Kapitola 9: Další dvojkolo

Tak jsem tedy usedl k první šachovnici a doufal, že nedostanu rychlou kosu. Soupeř přišel až po pár minutách a po mém čtvrtém tahu se zapřemýšlel na celkem dlouhou dobu, protože jsem těžil z mé přípravy. Pak však soupeř díky mým skvělým manévřům koně získal převahu. Při provádění dalšího dechberoucího manévru onoho jezdce jsem zapomněl na jednoduchou taktiku a ztratil jsem ho. Soupeř získal převahu dvou figur za věž a to už se nedalo udržet. Tak strašná partie potřebovala okamžitý rozbor, kde mě trenér moc nepochválil.

Aspoň jedno kobyliště vítězství se ale urodilo. Páťa už hrál se soupeřem, co neměl ani 1700 a po nějakém bordýlku ve francouzské dokázal vyhrát.

Druhé kolo už jsem rozhodně nechtěl prohrát, protože jsem nechtěl mít dvě nuly za sebou. Soupeře jsem se ale docela bál, protože byl trošku silnější, hrál bílými a hrál zahájení, které mi nebylo moc po chuti. Ze zahájení jsem však vyšel dobře, do patnáctého tahu jsem měl přípravu, a tak jsem nebyl ani moc nervózní. Postupem času jsem, pro mě typicky, začal stát hůř a hůř a soupeř začal mít výhodu. Nakonec jí však upustil a nedlouho poté mi nabídnul remis. Já jsem z obavy z náročné pozice a prohry přijal a byl spokojen, že mám aspoň 4,5 ze 7 a výbornej bucholz.

Už si vůbec nemůžu vzpomenout, jak probíhala Vojtova partie, ale nakonec skončila remízou, takže 1,5 bodů z dvojkola bylo dobrých.

Kapitola 10: Vracím se domů nad ránem, kvalitním vínem omámen...

Už při partii jsem avizoval, že ať budu hrát jakkoli, tak se večer opět budu hlásit v nonstopu a že se i něčeho malého napiju. Partie se hrála až odpoledne, takže jsem se nebál toho, že budu unavenej. Mezi partiemi kulečníku jsem si několikrát loknul piva a po chvíli pocítil, že už jich mám několik za sebou. No, dál už to nehodlám rozmazávat... Za vše hovoří má facebooková fotka. Nakonec jsem se úspěšně dostal na pokoj a usnul.

Kapitola 11: ~~Kocovina~~ Únava

Ráno (spíš dopoledne) jsem vstal a zjistil 2 zajímavé věci: Páťa odešel někam do pryč a mě se chtělo blít (podobně jako z několika partií z Harrachova). Nakonec jsem překonal tuto nepříjemnou situaci a dokázal jsem sejít dolů a najíst se oběda. Pak jsem se ještě připravil a mohl jít na věc. Při partii jsem však vykazoval známky únavy a i hlava mě trošku bolela. Nu což, zahájení jsem rozehrál tak, že jsem nestál hůř. Nakonec jsem postupem času získal volného pěšce, kterého jsem však díky taktice ztratil a nakonec jsem přešel do střelcovky, kterou jsem hrál hrozně a zaslouženě jsem jí prohrál. K dílčímu kobyliškému úspěchu přispělo vítězství Páře, který bílými už podruhé porazil francouzskou a už se začal sunout vzhůru. Bohužel pro něj už před námi bylo jen poslední kolo. Já jsem poslední noc nehodlal nic riskovat, protože jsem měl jistou šanci na postup, když vyhraju.

Kapitola 12: Tak už je tady konec...

A už tu bylo poslední kolo. Závěrečný den začal tím, že jsme zaspali a přišli na partii o 10 minut později. Soupeř mi k tomu hodlal hrát Najdorfa, draka nebo něco sicilského, tak jsem tomu z obavy o moji neznalost varianty, kterou si připravil soupeř, zahrál svoji přípravu na šesté kolo. A stál jsem celkem dobře. Pak jsem ale něco hrozně podělal a v koncovce jsem stál blbě. Naštěstí soupeř začal hrát nepřesně a umožnil mi vyrovnat a pak hrát dokonce na výhru. Pak přišlo ze strany soupeře

ještě několik chyb v technice a nakonec jsem ho dokázal udolat. Poslední kolo bylo teprve druhé kolo, kdy jsme s Pářou oba vyhráli, porazil svého oblíbeného soupeře.

Pak již jsem s napětím očekával výsledky. Nakonec z toho bylo sedmé místo... První nepostupující... Byl jsem strašně zklamanej, protože i přes to, že jsem odehrál výborný turnaj, tak postup byl tak blízko... Páři nakonec odečítal jen 20 bodů, což je docela dobrý výsledek na to, jak hrozivě to vypadalo po pěti kolech.

Už zbývalo jenom vyhlásit výsledky a už se muselo jet. Znovu nám nabídl odvoz Vojtův trenér (děkujeme!), tentokrát na autobusovou zastávku a po půlhodině čekání, kdy strašně přšelo, a Pářových obav, že mu nebudou stačit prachy na jízdenku (já jsem si prozíravě půjčil), jsme nastoupili do busu a dojeli úspěšně do Prahy a poté i domů.

PS. Prej jsem nakonec postoupil.

Výsledky: <http://www.chess-results.com/tnr247172.aspx?lan=5>